

Я в центрі кола, визначенім сонцем

Борис Олійник

Я в центрі кола, визначенім сонцем,
Заглиблю руку в чорний чорнозем –
І стеля над готичним храмом сосен
Спадає на мене зливою озер.

Я почекаю... Засурмлять джерела...
Ще почекаю... Пісня в мозолях...
І як відчую, що мене земля
Приймає, мов напровесні дерева;

Що вже мене на цифри не розкласти,
Бо пальці переходять у бруньки,
Що маю право на верховне щастя:
Рости, не спрограмований ніким, –

Тоді гукну:
– Беріть планети з бою,
Ламайте світ дюралевим крилом,
А я лишуся на землі вербою,
З якої перше колесо пішло.